

Szántai János

HOGY TÖBB LETTEM

Több lettem.
Van egy halálom,
két életem,
sőt. Három.
Vagyok hát majdnem minden.
Mondhatni,
mindenség az ingem.

Egy tenyérszi szél,
mit bolygó-holland falka
ahogy-él-úgy-itél.

Emelkedem.
Én – mi a négyzetem,
kőbön.
Velünk lép
kedves csütörtököm,
a mindig mondható.
Ó, kéznél van ő,
akár az altató.

Arcaim –
egy-egy emberöltőd –
ég fele lejtő
ujjlenyomatok.
Nyomukba érek,
egyre-felejtő,
másra-halandó –
aggodalomra
semmi de semmi
ok!

Már nem vagyok
Orient Expressz
(mondom... több lettem),
talán ha vicinális.
Káromkodni? Minek?
Nem kell a katedrális.

Angyalaim a küszöb alól
szivárognak,
mint a gáz.
Jövőnkben, mi félmúlt,
mind magáz.
Őrző-védő-?
Halál-?
Oly édesmindegy,
édes!
Miénk a pálya, udvar:
ha képtelen,
ha képes.

(Kortárs, 2005/9.)

SZÁNTAI JÁNOS 1969-BEN SZÜLETETT KOLOZSVÁRON. VERSET ÉS PRÓZÁT IS ÍR.